

Mel Sherratt

Naabri- plikad

*Üks on surnud.
Kes on järgmine?*

PÕNEVIK

Mel Sherratt
The Girls Next Door
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Käesolev teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, paigad ja sündmused, välja arvatud avalik omand, on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viies

Copyright © Mel Sherratt, 2016
All rights reserved.

© 2017 Tõlge eesti keelde ja eesti versiooni kirjastaja ERSEN

M12333517

ISBN 978-9949-82-153-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

RÜNNAK – APRILL, 2015

Jalgu järel vedades lonkis Katie Trent vastumeelselt pargi poole. Ta parim sõbranna Jess oli haigeks jäänud ja Katie tundis temast teravat puudust, kuigi viimasel ajal tundus sõbranna justkui liimitud oma kallima Caydeni kaenlasse. Kui Jess oli helistanud ja öelnud, et ei saa sel õhtul välja tulla, oli Katie teinud esmalt ettepaneku Nathaniga kohtumise asemel hoopis tema poole minna. Nathan oli ta uus peika – aga mitte tüdruku enda valikul. Cayden oli see, kes oli tahtnud, et Katie noormehega sõbrustama hakkaks. Ta nägi tema Nathaniga rohkem koosolemises võimalust Barkeri vendadele lähemale nihkuda ja äris edasi minna. Katie aga ei pidanud poisist suurt midagi. Ehkki ta teadis, et osa ta teisi sõpru olid kadunud, sest Nathan oli pahapoisi moel isegi kütkestav, aga ta tujud olid ettearvamatud ja tüdruk ei tahtnud temaga kohtuda muidu kui neljakesi.

Jess oli olnud järeleandmatu ja nõudnud, et ta ikkagi üksi välja läheks, sest seda äriini oli väga tähtis edasi ajada. Nojah, Jessi jaoks oli kõik kõige paremas korras. Tema ei pidanud taluma Nathani keelt rammimas kurgupõhja. Katie väristas tahtmatult õlgu. Ilm oli aprilli lõpu kohta soe, õhtune taevast selge, kuigi iga minutiga läks üha pimedamaks, kui kell kaheksa poole nihkus. Katie tippis oma uute pahkluudeni ulatuvate saabastega edasi, tundes end täitsa täiskasvanuna. Ta kandis Jessi toppi ja nahktagi, mille kohta emale

sai seletatud, et ostis selle odavast Stockleigh' poest poolmuidu, kuigi tegelikult maksis see talle terve varanduse Topshopis. Tüdruk vanemad ei kiitnud heaks liigset meikimist, seega oli ta peale kodust lahkumist pisut meiki juurde lisanud. Ta lootis, et see tegi teda täiskasvanumaks ja aitas varjata, kui närvis ta tegelikult oli.

Mitchelle Estate'i kvartalist möödaski, suundus ta Reginaldi väljakule, pööras ümber nurga ja ületas Davy tänava, mis parki viis. Mõlemal pool laste mänguväljakule viivat kruusateed kasvas rohi ja paremal pool nõlvakul laius muru. Eemalt paistis metroo, kus ta sõpradega vihma korral alati varju leidis.

Katie süda jättis löögi vahele, kui ta silmas Nathanit koos kahe teise poisiga nõlvaku pervel. Kõik oli hästi, kui ta oli koos Jessi ja Caydeniga, aga Nathan oli neist ju kaks aastat vanem ja seega olid tema sõbradki vanemad. Kui Jess kaasas oli, tundis tüdruk end turvaliselt, aga nüüd oli ta hirmu täis. Järsku keeldusid ta jalad edasi minemast ja ta pöördus, et tulnud teed tagasi minna. Jessi ajaks see muidugi marru, aga äkki oli Katie'l kama kaks.

"Katie!"

Tüdruk viivitas, enne kui pöördus ja nägi Nathanit talle viipamas. Ta ei saanud nüüd enam tagasi minna ja hakkas uuesti poisi poole sammuma.

"Kus su sõbrants on?" küsis Nathan, kui Katie nendeni oli jõudnud. Poiss pani käe enesekindlalt ümber ta õlgade. "See bimbo Jess?"

"Ta ei ole bimbo!" Katie püüdis anda häälele nõrduvat kõla, aga vastu tema lootusi ei kõlanud see sugugi nii veenvalt. Nathaniga kaasas olevad poisid irvitasid. Tüdruk oli neid varemgi mitmel korral näinud: need olid kaksikut Tom ja Craig Cartwright. Nad õgisisid sind silmadega ja tundusid üldse pealetükkivad. Craig kontrollis oma telefoni ja Tom kiikas pidevalt metroo poole viiva teeraja suunas.

"Nii et sa oled täna täitsa üksik?" Nathan esitas küsimuse, millele ta vastust ei eeldanudki, "Olekski tore viimaks sind lähemalt tundma saada, kui me siin paar äriasja oleme joonde ajanud."

Katie püüdis peita grimassi, kui poiss oma näo tema lähedale pööras, nii et hingeõhku tunda oli. Kindlasti oli ta midagi tarbinud.

“Suitsu läheb?” küsis Nathan, toppides sigaretti talle huulte vahele.

“Ei, tänan.” Katie lausa jälestas suitsetamist, kuna ta vanaisa oli tõmmanud nelikümmend suitsu päevas ja surnud metsikutes valudes kopsuvähki. Alkoholiga probleemi polnud, samuti vahel harva ka ühe “õnnetabletiga”, aga need poisid siin ei olnud ilmselt ühega piirdunud. Nathani pupillid meenutasid musti kuuliauke.

“Noh, kuhu siis Jess jääb?” päris poiss uuesti, heites pilgu kellele, enne kui taas nõlvakult alla vaatas.

“Ta tunneb end kehvasti.”

Nathan manas ette kurva näo. “Ära muretse, küll me sulle seltskonda pakume. Kas pole, semud?”

Katie neelatas. Olla üksi Nathaniga oli juba piisavalt hull, aga nüüd veel need kaks segast ka? Ta pidi nii või naa kella kümneks kodus olema, seega jääb ta nendega tunnikeseks ja siis lipsab ehk õlle toomise või muul ettekäändel minema. Ja ta lööb Jessi maha, kui kätte saab. Kuramuse Cayden!

“Sealt ta tulebki,” ütles Craig allapoole osutades. Kõikide silmad pöördusid ta sõrme suunas.

Katie nägi kedagi piki rada lähenemas. Poisil olid jalas kottis teksased, botased ja seljas kollase embleemiga must pusa, mille kapuuts oli tõmmatud nii ette, et nägu oli peaaegu peidus. “Kes see on?” küsis ta tundes, et ta meel läks veelgi mõrumaks.

“Travis Barker – ja ta saab kohe seda, mis ta on ära teeninud.” Nathan hakkas nõlvast alla poisi poole jooksmas. Tom viskas suitsu maha ja tallas koni saapatallaga, enne, kui Nathanile järgnes, Craig tihedalt kannul. Katie jälgis, kuidas poisid Travisele järele hiilisid. Just siis, kui noormees oli metroosse jõudmas, nägi tüdruk, kuidas Nathan teda pähe lõi. Poiss, kellele see üllatusena tuli, kukkus algul põlvili, aga siis kogus end ja tõusis ning pöördus lööja poole.

Seekord lõi Nathan teda näkku ja Craig tegi sama. Tom võttis hoogu ja virutas jalaga ning poiss kukkus teist korda maha.

Justkui kari metsikuid koeri jagasid nad nüüd poisile lööke, kui see püüdis end päästmiseks kägarasse tõmmata. Hetkeks Katie lausa jäigastus, sest sellist raevukust oli raske mõista. Hirmust kangenena nägi ta Nathanit poisile noaga kõhtu löömas. Tundus, nagu oleks aeg seisma jäänud, kui ta noa välja tõmbas ja siis veel ja veel poissi pussitas.

“Jätke järele! Palun!” karjus Katie ja jooksis mäest alla lööke jagavate poiste suunas. Leides endas julgust, millest tal aimugi ei olnud, lükkas ta nii suure jõuga, kui suutis esmalt eemale Craigi ja seejärel Tomi, lootes sisimas, et see toob nad neid punase uduna katnud raevuhoost reaalsusesse tagasi.

Nathan heitis talle altkulmu pilgu, kuid viskas siiski noa maha. Katie nihkus maas lamavale poisile lähemale ja põlvitas ta kõrvale. Poisi suust valgus verd ja ta ahmis korisedes õhku. Kapuuts libises peast ja Katie põrkus tagasi. See ei olnudki poiss. See oli tüdruk.

Ja Katie tundis teda.

“Deanna? Oh ei, Deanna!” Ta haaras tüdruku käte vahele ja vaatas üles poiste poole. “See ei ole Travis. See on ta õde!”

“See on tüdruk?” Tom haaras kahe käega juustest.

“Kurat küll, mida me ometi tegime!”

“Kutsuge kiirabi!” karjus Katie.

“Ta on surnud, eks?” Craig pöördus nüüd Nathani poole. “See on sinu süü! Kuule, noast ei olnud meil juttugi!”

Nathan raputas ägedalt pead. “Ta ju hingab, vaata!”

“Ta jookseb verd!” osutas Craig Deanna poole.

Katie hoidis Deannat käte vahel, kui see rabeledes püüdis õhku ahmida. “Kutsuge ometi kiirabi!” kisendas Katie. “Kui ta nüüd ära sureb, oleme kõik suures hädas!”

Juhtunu õudus hakkas nüüd Nathanile kohale jõudma ja ta rabas Katie jaki kraest kinni ning tõmbas ta näo enda oma vastu...